

‘Ja mam, houden zo.’
‘Tot ziens! Dag lieve jongen!’
‘Dag mam.’
‘Nou dag hoor.’
‘Dag.’

Toen Tycho oplegde wist hij dubbel zo zeker dat hij Oliver moest zoeken. Zoeken, vinden en daarna zou alles goed komen.

Hij trok struikelend zijn schoenen aan, wipte de voordeursleutel van het haakje in de keuken en roffelde de trap van de veranda af, de straat op.

Zomeravond. Er was nog licht, maar het donker steeg al op van het wegdek. Waar zou Oliver gevonden willen worden? Tycho rende de straten door die hij zich van een paar dagen geleden meende te herinneren. Naar het station. Een winkelstraat in. Terug langs het station. Nog niets.

Een nieuwe route. Door een woonwijk. Langs een school. Nergens iets bekends.

Na een tijdje keek hij op zijn horloge. Hoe lang liep hij al rond? Een halfuur? Veertig minuten?

Hij nam een weggetje dat linksaf ging. Hier stonden minder huizen, maar aan het einde van de weg zag hij een klein verlicht terrein. Natuurlijk! Dat hij daar niet eerder aan gedacht had! Stom! Het voetbalveld! Van de weg af zag hij een bruine houten keet. De kleedkamers, de kantine? Er stonden stalen hekken omheen. Daarachter iets groens. Was er iemand? Tycho zag geen auto's staan. De buitenlamp brandde. Het toegangshek was open. Tegen de muur zag hij een bekende citybike. Tycho's hart begon zich te roeren. De deur van de keet ging open. Tycho stond stil. Een uitgestoken been schopte een bal over het veld.

Oliver.

Tycho stapte uit de schaduw en wilde iets gaan zeggen, iets

belangrijks, Olivers naam, toen hij achter hem nog iemand naar buiten zag komen.

Iemand in een trainingspak.

Iemand die hij kende.

De trainer.

Tycho deinsde achteruit. De trainer sleepte een net achter zich aan dat hij vastmaakte aan haken achter het dichtstbijzijnde doel. Oliver hielp mee. Ze schopten allebei hun spieren los. Ze zwaaiden met hun armen. Ze doken naar de grond en drukten zich meteen weer op. Toen maakte de trainer een gebaar. Oliver ging op de doellijn staan en de trainer begon schoten op hem af te vuren. Tussen de knallen door hoorde Tycho de trainer zachtjes praten. Misschien gaf hij aanwijzingen, misschien waren het complimentjes. Maar hoe langer ze bezig waren, hoe meer hij en Oliver buiten adem raakten. Hoe harder ze hijgden. Hoe stiller het werd.

De avond was grijsig geworden. Tycho was een tijdje blijven staan, onzichtbaar voor het tweetal onder de zwakke lichtmast. Eerst had hij alleen maar toegekeken. Toen was hij gaan denken: moet ik iets doen? Het veld op rennen? Vanuit het donker roepen dat Oliver naar huis moet? Zachtjes een melodietje fluiten? Wat? De Little World Song? Moest hij een tafeltje zoeken in de kantine, wachten tot ze klaar waren en dan langzaam en duidelijk zijn verhaal aan de trainer vertellen?

Er was iets wat hem tegenhield. Iets schoof tussen hem en die twee bewegende personen in de verte. Een rood gevoel. Een donkerrood gevoel, dat te maken had met het bezoek van de trainer vanmiddag. Nu wist Oliver natuurlijk wat Tycho voor hem verborgen had gehouden. En dus zou Tycho eerst – vóór alles – uit moeten leggen waarom hij niets had verteld. Maar was dat uit te leggen? Kon hij dat? Rode schaamte voelde hij, in zijn hele lijf. Hij schuifelde een stukje achteruit

en draaide om. Voorzichtig sloop hij het hek uit. Hij holde, holde heel de weg naar huis.

Thuisgekomen slingerde Tycho de televisie aan. Hij wilde niet meer denken. *I love you to death.*

Er was nog wijn. De film knipperde voorbij. Tycho dronk en dacht: ik heb hem zelf weggestuurd. Naar Oslo. Naar die kutcup. De handen van die flikker in.

Even later was de fles leeg. Nee, geen druppel meer, en Tycho's ogen gleden dicht. Hij stommelde de gang door, viel om, in het bed. Hij sliep meteen.

Een nieuw kiertje licht dat hem wekte. Donker was het, maar de lampen van de gang wierpen een afgemeten schijf verlichting in de kamer. Oliver? Tycho wreef zijn ogen uit en zocht de groene cijfers op de burea klok. 0:42. Hij liet zijn hoofd weer in het kussen vallen en beluisterde de geluiden. Schoenen hoorde hij. Gezuig waarmee een deur openging. Gerommel. Stappen door de gang. En plotseling, dichtbij, een klik. Meer licht. Oliver scheen met een zaklantaarn in zijn gezicht.

‘Wakker worden!’

‘Oliver?’

Oliver boog voorover en aaide met een warme hand in Tycho's nek. Tycho rook zijn zweet.

‘Ik laat je Gjøvik zien.’

Tycho draaide zich om. Shit, zijn hoofd.

Oliver wenkte. ‘Kom!’

Kreunend stond Tycho op. Aan het einde van de gang zag hij de deur die openstond, de treden van de trap die de veranda af, het paadje af, de heuvel af, de stad in leidden.

Even later liepen ze samen, naast elkaar. Tycho voelde hoe zijn hoofdpijn zachtjes wegdreef, net niet helemaal. Hij zag de stad onder zich. Ze liepen en ze liepen. Ze zeiden niets. Af en

toe floepten er buitenlampen aan bij huizen. Soms schoot er ritselend iets weg. Soms wapperde er iets wat op een lap leek aan een waslijn in de wind. Ze liepen en ze liepen. Pleinen, tuinen, stille auto's, weiland, rots.

Ze kwamen buiten Gjøvik. Hier stond geen hek waar ze niet door werden gelaten. Hier gold geen leeftijdsgrens om buitenshuis te zijn. Hier was geen Little World. Misschien komt alles goed, dacht Tycho.

Ze klommen over heuvelpaadjes, ze hielden elkaar vast en sloegen hun armen om elkaar, totdat ze ergens bleven staan, rondkeken en ten slotte door hun knieën zakten. Ze gingen zitten en langs uitgestoken vingers tuurden ze naar hun eigen achtertuin. Tycho keek. Zo had hij het gewild. Zo moesten dagen zijn. Of nachten.

Alleen de woorden zaten in de weg. Er moest nog iets gezegd worden.

Oliver begon.

‘Soms kun je maar één ding tegelijk,’ zei hij. Daarna keek hij weer voor zich uit.

‘Wat bedoel je?’ vroeg Tycho na een tijdje.

Oliver draaide zich naar hem toe. ‘Ik wil bij jou zijn,’ zei hij, ‘maar ik wil ook naar Oslo.’

Tycho voelde hoe er bij zijn slapen iets begon te kloppen. Toch weer hoofdpijn? Schaamte? Opeens haalde hij adem en zei: ‘Ik denk dat je moet gaan.’ Het kan niet anders, dacht hij, ik kan niets anders zeggen.

Oliver bleef stil.

Na een tijdje zei hij: ‘Meen je dat?’

‘Ja,’ zei Tycho.

‘En jij dan?’

‘Ik blijf hier. Het is maar een paar dagen, toch?’

‘Drie. En als we winnen vijf.’ Olivers stem klonk ingehouden hoopvol, bijna blij.

Tycho zei: 'Of ik ga mee.'

Meteen zag hij dat Oliver zijn schouders weer liet zakken.

'Dat bedoel ik nou,' zei Oliver, 'sommige dingen gaan niet samen.'

Even laaide er iets in Tycho op, een vuur met kleine zwarte vonkjes, maar de hoofdpijn hield het tegen. Hij zuchtte. 'Ik begrijp het,' zei hij. 'Dit is niet uit te leggen aan je voetbalvrienden.'

Oliver kwam overeind, ging achter hem staan en legde zijn handen op Tycho's schouders. Hij boog zich voorover, kustte hem op zijn haren en zijn oren en zei: 'Dat is het. Jij bent onuitlegbaar. Dankjewel.'

Tycho pakte Olivers handen vast, liet zich omhoogtrekken en zei: 'Dat met de trainer...'

Oliver legde drie vingers op zijn mond. 'Niet zeggen,' zei hij, 'dat is allang voorbij. Zullen we naar bed gaan?'

'Goed,' zei Tycho.

'Snel dan,' zei Oliver. 'Heel snel.'

Terwijl ze zich terug haastten, wist Tycho het niet meer. Was dit hoe het moest gaan? Wie van hen had toegegeven? Hij schrok van die gedachte. Toegegeven? Oliver en hij – dat mocht geen wedstrijd zijn.

Het mag geen wedstrijd zijn, dacht Tycho, maar toen stonden ze al bij hun bed en gleden Olivers vingers snel en zacht en prikkend over zijn weerloos naakte rug.

'Zal ik mijn Little World-shirt meenemen?' vroeg Oliver vanuit de slaapkamer.

'Als je dat wilt,' zei Tycho. Hij stond eieren te bakken. Het eiwit stolde in de pan aaneen. Tycho zag het en hij klopte ook de dooiers aan elkaar.

Hij was die nacht wel vijf keer overeind geschoten. Hij had met zijn ogen knipperend opzij gekeken, Oliver gezien en de

haastige impuls gevoeld om aan diens lichaam te schudden. Hij moest hem nog iets zeggen, nee, iets vragen. Wat – dat had hij niet voor ogen, maar zijn handen kwamen al onder de lakens uit en sloten zich op een centimeter na om Olivers schouder. Maar dan zakten ze weer terug, dan vouwde Tycho ze weer langs zijn eigen lijf. De woorden waar hij mee ontwaakt was bleken weggewaaid en met verdwenen woorden stelde je geen vraag.

Dus zakte hij terug in bed en keek alleen nog maar. Hoe Oliver sliep. Hij dacht: zo mooi. En daarna: morgen is hij weg. En ten slotte stelde hij zich voor hoe hij hier zelf zou liggen, heel alleen, in een donkere kamer waaruit hij niets vertrouwds tevoorschijn zou kunnen denken.

‘Nee,’ zei Tycho en hij keek naar buiten, naar de zon. Toen die vanochtend vroeg verschenen was, eindelijk, na al die toberij, toen had hij zomaar geweten dat hij iets beslissen moest. Dat hij niet moest liggen wachten op de dingen die gebeurden. Dat hij iets moest doen. En daarna had hij zijn zielig makende gedachten afgesloten.

Hij was opgestaan en had uit Olivers jaszak het wedstrijd-schema van de Norway Cup gehaald. Hij had wat hij wilde weten overgeschreven en was weer naar bed gegaan.

‘Weet jij waar mijn schoenen zijn?’

De ketel floot. Tycho slingerde een zakje de theepot in, goot er water op en wachtte. Daarna trok hij aan het touwtje, liet het zakken, herhaalde dat een aantal keren en schonk twee bekers halfvol. Toen pakte hij de melk uit de koelkast. Hij zag tevreden hoe het blanke wit zich mengde met het roodbruin van de thee.

Oliver kwam aan tafel zitten. ‘Weet je zeker dat je me laat gaan?’

‘Ja,’ zei Tycho. ‘Hier, je thee.’

‘Dank je. Hoef ik me om jou geen zorgen te maken?’

‘Nee,’ zei Tycho.
‘Ik bel je elke dag. Zo vaak ik kan.’
‘Hm-m.’
‘Hou je je mobiel aan?’
‘Goed.’
‘Voor noodgevallen.’
‘Hm-m.’
‘Want je moet me niet bellen als ik met de jongens ben.’
‘Hm.’
‘Dat snap je wel, hè?’
Tycho knikte. Ga maar, dacht hij, wacht maar af.

Olivers vertrek werd ingeluid door autobanden. Door geknerp van steentjes. Door getoeter en een motor die een tijdje stationair bleef draaien. ‘Ik moet gaan,’ zei hij.

Even leek het of hij spijt kreeg. Of hij zeggen wou: ‘Ik ga niet. Laat ze maar toeteren. Laat ze maar voor de deur staan.’ Hij zette de tas die hij al had opgepakt weer neer, liep naar Tycho toe en sloeg zijn armen om hem heen. Tycho schrok, omdat hij opeens de neiging voelde Olivers vingers achter zijn rug los te pellen en te zeggen: ‘Ga nou maar’, maar hij vermande zich en opende zijn mond. Oliver trok zijn lippen naar zich toe en zoende of hij vuur van ergens binnenin op wilde zuigen.

Toen liet hij los, zei: ‘Dankjewel, hè?’, pakte zijn spullen op, liep weg en draaide zich weer om. Hij zei nog een keer: ‘Ik ga.’

Tycho stak zijn hand op.

Hij dacht: ik ook.

Nu de deur was dichtgegaan en hij de auto weg had horen rijden, liep hij naar de kamer, haalde het papier waarop hij het wedstrijdschema had geschreven tevoorschijn, ging zitten en bedacht wat hij moest doen. Hij voelde dat de tijd voorbij moest zijn dat er allerlei gebeurtenissen naar hem wenkten en hij ze braaf en knikkend achternaliep. Nu zou hij zelf de loop

bepalen. Hoe? Dat wist hij niet precies. Maar één ding wist hij wel. Hij wilde Oliver nog deze dag terugzien. In Oslo.

Fragment uit: *De dagen van de bluegrassliefde*, Edward van de Vendel © 1999, Querido. Alle rechten voorbehouden. Dit fragment mag uitsluitend gebruikt worden voor educatieve doeleinden in de klas en mag niet verder worden verspreid. Voor iedere andere verveelvoudiging en/of openbaarmaking door middel van druk, fotokopie of op welke wijze dan ook, dient vooraf schriftelijke toestemming te worden verkregen van Querido. Tekst- en datamining niet toegestaan.